

postojanke na južni strani Podgore. Pri Pevmi pa smo v noči od 19. na 20. mare pregnali Lahe iz močno utrjenega jarka.

Nas prestolonaslednik na bojišču ob Soči.

Iz vojnega tiskovnega stana: Podmaršal in podadmiral nadvojvoda Karol Franc Jožef, ki se nahaja na bojišču ob Soči, si je v zadnjih dneh večkrat ogledaval naše čete. Obiskal je rezerve, postojanke topništva in je odlikoval veliko vojakov, ki so se odlikovali v zadnjih bojih. Vsakega je pohvalil z največjim zadovoljstvom, se je prepričal o izvrstnem zadržanju in o srčnosti naših čet in o njih veseli bojaželjnosti.

Kadorna v Parizu.

General Kadorna se je v ponedeljek, dne 20. t. m., pripeljal v Pariz, da se udeleži posvetovanja četverospornostnih odposlancev glede nadaljevanja vojske. Pariško ljudstvo je italijanskega poveljnika sprejelo z velikim navdušenjem. Dne 22. t. m. sta se prišla za njim tudi ministri Salandra in Sonino. Veliki listi že vse vedo, kaj se je pri teh posvetovanjih govorilo in sklepalo, cele strani imajo polne. To je pa seveda vse izmišljeno. Kaj se je sklenilo, bomo videli v kratkem času šele na bojiščih.

V Kadornovi sobi.

Edini okras v sobi Kadorne v italijanskem glavnem stanu sta: 30,5 cm avstrijska bomba in prastari ključ nekdanje trdnjave v Trzinu. Trziška občina je varovala kot svetinjo zadnji spomin na nekdanjo trdnjavo ključ te trdnjave. Ko so prišli „odrešitelji“, so prišli ti ključ v last Kadorne. V Italiji pravijo, da so ključ predpoda osvojitve, bomba pa je znamenje nepremagljivih ovir, ki se stavljajo proti osvojitvi. Morda bi bilo pametnejše tolmačiti si okras v Kadornovi delavni sobi tako-le: Kakor je trdo jeklo 30,5 cm bombe, tako trda je tudi volja braniteljev soških vrat, da zmaga, in tel vrat nikdar ne odpre nikak italijanski ključ. Dosedanji potek vojne pripo-roča tako tolmačenje.

Italijanska zbornica.

Pravijo, da misli Salandra sedaj, ko je dobil zaupnico, poslati poslane na velikonočne počitnice, ki bi naj trajale do junija ali julija. Nekateri poslanci so se jasno izrekli za to, da naj Italija pri prvi priliki z nami sklene mir.

Poslanec Markesano se je kregal na iste, ki razpravljajo, ali je bila vojska potrebna ali ne. Prosil je, naj se ne širijo tudi govorice o uničevalnih dogodkih in govorice, ki koristijo sovražnim vladam. Zaman je poizkušal, da dožene vire teh govoric, a prepričan je, da gre to do visokih mest. Ni domoljubno, če se ne cenijo dela italijanskih vojakov in če se širijo dvomi, kakor da žrtvujejo vojaški življenje brez uspeha. Žal, delajo to poslanci, ki jih čujemo vedno, kako porogljivo vprašujejo: Ali je že padla Gorica? Kdaj pade Gorica?

Socialist Modigliani kliče vsaj dvajsetkrat: „Saj sem vam to napovedoval! Vse to je zakrivila neumna Vaša nerazsodnost.“

Srdit boj za postojanke ob koroški meji.

Janez Sedlašek, doma od Sv. Vida pri Ptuj, opisuje boje ob koroško-italijanski meji sledeče:

Mnogo se sliši o bojih, ki se vršijo na raznih drugih bojiščih, ali od koroške fronte se sliši prav malo. Pa vendar je tudi tukaj nebo napolnjeno z velikanskim bojnim gromom in bliskom. Tudi tukaj pokriva gora tla množični mrtličji, ki jih ni mogoče vseh pokopati. Strašni so tudi tukaj dnevi, da se ne daje popisati. Polentarji se trudijo na vso moč, da bi predrl našo fronto ter zavzeli naše postojanke, zato porjavljajo zmirom svoje napade. Na vsak način so nam hoteli vzeti goro Pl... in R... dne 15. febr.

Bil je to grozopolni dan. Že zjutraj ob peti uri tega dne nas je naenkrat sovražna artilerija začela močno obstreljevati z vsemi kalibri. Grmelo je čeli ta dan, kakor da bi se sodni dan približeval. Skale so se trgale od udarcev težkih granat ter se valile po naših postojankah. Človek bi si mislil, da so se razkačile vse naravne sile, loteč zdrobiti vsako živo bitje na zemlji, tako je razsajala sovražna artilerija. Proti večeru, ko je šlo solnce k zatonu, je ljutost sovražne artilerije dospela do vrhunca. Z vseh hribov so tulili topovi in bruhalni svoj peklenški ogenj na nas. Bilo je videti, kakor da bi se pekel odprl ter da nas hočejo peklenški duhovi požreti. Kmalu se je razlegal en sam tresk in grom. Zemlja se je tresla, kakor ob silnem potresu. Ob 8. uri zvečer je naenkrat utihnilo sovražno topništvo.

Vedeli smo, kaj to pomeni. Pričakovali smo napad sovražne pehote. Ni bilo čreba dolgo čakati in že so zadržale strojne puške v gorah. Zagledali smo že od daleč bersaljerje z vihrajočimi peresi na velikih klobukih. Sedaj so začeli izvrševati naši topovi svoje uničevalno delo. Z vso brzino so brizgale granate in šrapneli v sovražne vrste. Niti en najmanjši trenotek niso zamudili naši vrli topničarji. V kratkem času pa utihnejo tudi naši topovi, ker so se Lah i že

približali do naših žičnih ovir ter zavpili: „Avanti! Avanti!“ Bilo jih je kakor listja in trave. Na vsak način so se hoteli pririti skozi žične ograje. Vkljub našemu silnemu streljanju se je pririlo vendar skozi žične ograje par vagabundovskih sinov ter so vdrli v naše strelske jarke.

Začelo se je grozovito klanje. Zmaga se je nagibala sedaj na to, sedaj na ono stran. Slednjič so se Lah i vendar začeli umikati. Njihove rezerve so jim skušale priti na pomoč. Ali naše strojne puške in topovi so jim zaprle pot. Okoli 11. ure so polentarji pobrali svoja sila in kopita ter jo pobrisali nazaj tja v svoje postojanke. Pustili so mnogo mrtvih in ranjenec pri nas.

Veliko si prizadevajo, da bi prišli od tod na Kranjsko ali pa da bi prodirali proti Celovcu. A njihove želje so zaman. Kjer so stali polentarji mesca maja, tam stojijo še sedaj. Na Koroškem in na Kranjskem si Lah i ne bodo kuhali polente, zato skrbimo mi Slovenci. Slovensko koroško zemljo branimo mi slovenski mladeniči in možje. V naših sreih gori ljubezen za našega presvitlega cesarja in za našo ljubo domovino. Naše geslo je: Vse za vero, dom, cesarja. S tem geslom gremo vedno v boj proti veliko močnejšemu sovražniku, ki mora biti premagan. Sploh pa ti polentarji nimajo sreče. Kaznuje jih Bog za grdo verolomstvo, izdajalstvo in za njihov zahrbitni napad. Nas pa čuva Marija in vodi Bog, gospod vojnih trum in zmaga mora biti naša. Bralcem „Slovenskega Gospodarja“, Sentvidčanom in vsem slovenskim Haložanom iskrene pozdrave!

Italijan strelja na divje koze.

Simon Lubej iz Goratih Jablan pri Cirkoveah nam piše:

Na koroško-italijanski meji so Italijani dne 14. marca streljali na visok hrib s svojim največjim topom. Lah je menda videl na gori kako divjo kozo, za to je tako dobro meril na tisti hrib, ker se je veselil dobre pečenke. Polente mu je že itak zmanjkalo. A uspeha ni dosegel sovražnik nobenega, če je tudi toliko granat vrgel na goro. Mi Slovenci se še zmiraj dobro držimo, če nas tudi Lah tako straši s svojimi granatami. Mnogokrat sem si že mislil, da od granate, ki po zraku žvižga in poje, je kos moje. A hvala Bogu, njemu se moramo zahvaliti, da nas tako dobro varuje vsake nevarnosti. Vse za vero, dom, cesarja! Najlepše pozdrave vsem naročnikom „Slovenskega Gospodarja“ ter vsem zavednim Slovenkam in Slovencem! — Simon Lubej; Alojz Peršuh iz Strazgonjcev pri Ptuj; Karol Svet iz Št. Pavla pri Celju; Martin Toplak iz celjske okolice; Franc Špes iz Ljubčnega pri Celju in drugi zavedni Slovenci-vojaki.

Francosko bojišče.

Boji pri Verdunu še vedno zanimajo cel svet. Nemcem se je od našega zadnjega poročila posrečilo vzeti Francozom pri Verdunu višino Mort Homme in postojanke pri avokourtskem gozdu, oboje na zahodni strani Verduna.

Nov nemški napad na Verdun.

Svencarski list „Tagesanzeiger“ v Curihu poroča: Francosko časopisje napoveduje nov, strašen napad na Verdun.

Verdun — mir.

List „Genevois“ poroča: Ako pade Verdun, nastane nevarnost, da bo francosko ljudstvo, ki se je že naveličalo vojske, zahtevalo, naj se sklene mir za vsako ceno. Upanje, da bodo Nemci premagani, je že davno izginilo.

Novi francoski vojni minister.

Dosedanji vojni minister Galieni je odstopil zaradi bolezni, ali kakor pravijo, ker je hotel gospodke oproščence spraviti na fronto. Galieni je bil dober katoličan. Njegov naslednik je prostozidar general Roques.

Naši potopili francosko ladjo.

Pred Dračem je naš podmorski čoln potopil francoskega torpednega rušilca oblike „Fouche“ in mostvo francoske bojne ladje je utonilo. — Isti dan predpoldne je blizu Šibenika pri solnčnem vremenu sovražni (italijanski) podmorski čoln brez vsakega opomina potopil bolniško ladjo avstrijskega Rudečega križa „Elektra“, ki je vozila bolnike in ranjence iz Albanije. Potopila sta se samo 2 mornarja, 2 usmiljenki ste težko ranjeni, vsi drugi pa so se rešili. Ladja je bila močno označena z mednarodnim znamenjem Rudečega križa in sovražnik je po veljavnih mednarodnih določilih ne bi smel potopiti. Ta nečloveški čin spričuje, da so naši sovražniki izgubili že vsak čut človekoljubja, ko niti ubogim ranjencem več ne prizanašajo.

Pred Valono.

Naši letalci so se dne 21. t. m. prikazali nad Valono ter metali na pristanišče in laške vojaške tabore bombe. Vsi so se vrnili nepoškodovani. V Crnigori in Albaniji vlada mir.

Kdo je potopil Tubantio?

Dne 16. t. m. se je potopila nizozemska ladja „Tubantia“. Na njej je bilo tudi par Amerikancev. Nemška vlada zatrjuje, da njen podmorski čoln ni potopil ladje. Sumi se, da je angleški podmorski čoln kriv potopitve, samo da spravi Nemčijo zopet z Ameriko v nov prepir.

Slovenske žrtve za domovino.

— **Janez Brezovnik.** Dne 4. aprila 1915 je padel v Karpatih 23letni mladenič Janez Brezovnik, p. d. Skornikov. Obvestilo o njegovi smrti pa je došlo šele dne 29. febr. t. l. V četrtek, dne 9. sušca, je bila pri Sv. Janezu črna peta sv. maša, nakar so pevci v cerkvi zapeli lepo žalostinko, ki jo je posebej za to priložnost zložil g. Domanjko. Mlademu junaku budi karpatska zemljica lahka! — Vseh skupaj je bilo dosedaj poklicanih pod vojno orožje iz naše župnije blizu 400 mladeničev in mož, od teh jih je padlo, oz. so umrli v bolnišnicah, kolikor se more zanesljivo dognati 30. Tako torej tudi naša župnija ne zaostaja v žrtvah za Avstrijo. — Brezovnik je bil doma iz Mariburga.

— **Alojzij Brišnik.** Z Vranskega se nam piše: Padel je na severnem bojišču mladenič Alojzij Brišnik. Padli je bil član „Orla“, priden in vstrajen telovadelec, ponos družva in starišev. Bil je zaradi hrabrega zadržanja pohvaljen od poveljnika. Služil je pri domačem dragonskem polku. Naj mu bo tuja zemlja lahka!

— **Franc Čeh.** Sv. Bolfenk v Slov. gorie. Klical ga je cesar in zapustil je ženo in svoje tri nedoraste otroke. Klical ga je Bog in junaško je daroval svoje življenje za ljubljeno domovino. Dolgo, dolgo ni več pisal svoji ženi; več mescev se ni več oglašil; a nihče ni slutil, da ga ne bi bilo več med živimi. Nazadnje se je obrnila žena na č. g. kurata M. Krajnc in dne 24. febr. je prejela od č. g. kurata poročilo: „Z žalostjo vam moram naznaniti, da je Vaš mož Franc Čeh, služeč pri 11. stotnji našega polka, padel dne 23. okt. 1915 blizu Trziča na Primorskem, in je tam tudi pokopan. Milostljivi Bog, ki tudi trpljenje in žalost obrača v našo korist, naj vam da nebeško tolažbo. Sprejmite moje globoko sožalje! Vam udani Krajnc, vojni kurat.“ Rajnkemu pa naj sveti večna luč! Naj mirno spava v tuji zemlji!

— **Franc Čuš.** Mezgovci pri Ptuj: Dne 30. avg. 1915 je neusmiljena smrt pretrgala nit življenja mladeniču Francu Čuš iz Mezgovca. Služil je kot poljski lovec pri ... bataljonu na italijanskem bojišču. Star je bil 20 let. Bodi mu tuja zemljica lahka!

— **Jurij Jurkošek.** Sv. Rupert nad Laškimi: Tukaj je umrl dne 11. t. m. 26letni mladenič J. Jurkošek, ki je služil v domačem domobranskem pešpolku in je bil lani na severnem bojišču težko poškodovan na glavi. 15 meterskih stotov težka poljska kuhinja mu je šla čez glavo. Prišel je nazadnje domov iskat si zdravja, pa ga tudi pri svojih stariših ni našel; po dolgi, mukopolni bolezni ga je rešila smrt nadaljnjega trpljenja. Bil je v vsakem oziru vzgleden mladenič, globoko veren in otroško vdan Mariji, v koje družbo je bil sprejet na smrtni postelji. V Marijini cerkvi na Svetini mu je govoril domači č. g. župnik zadnje pozdrave in vzel slovo od njega, potem smo ga izročili domači zemlji. Naj ti, ljubi Jurček, Bog poplača vse, kar si dobrega storil in hudega prenesel za zemeljsko in večno domovino!

— **Hinko Kovačič.** Iz Makol se nam poroča: Dne 14. marca je umrl vsled sušice naš občan priljubljeni cerkovnik Hinko Kovačič, v najlepših letih življenja, v 32. letu. Je tudi žrtev krvave vojske. Do junija 1915 se je potikal po raznih bolnišnicah okoli. Potem je bil vendar odpuščen domov, pa je prinesel seboj neozdravljivo kal smrti, kateri je tudi podlegel po dolgotrajnem bolehanju. Bil je vedno vrl narodnjak, spreten reditelj narodnih iger in veselje, mehanik, da mu ni bilo para daleč na okrog. Sila težko ga bomo povsod pogrešali. N. p. v m.!

— **Tomaž Pečuh.** Bučecovci na Murskem polju: Umrl je naš vaščan Tom. Pečuh. Kot črnovojnik, star 49 let, je moral odriniti k vojakom. Usoda ga je peljala na Gornje-Štajersko. Tam mu je kruta smrt pretrgala nit življenja dne 5. t. m. Od tam ga je dala mati prepeljati v domači kraj. Pogreb se je vršil šele dne 11. t. m. Udeležilo se ga je tudi vojsko tukajšnje garnizije. N. v m. p.!

— **Franc Poljanec.** Dne 27. febr. je brzojav prinesel starišem žalostno vest, da je v bolnišnici v Opavi v Šleziji umrl njih sin, krepek mladenič Fran Poljanec iz Vitomarca, župnije Sv. Andraž v Sl. gor. Star je bil 37 let. Lansko zimo se je hudo prehladil v Karpatih ter si nakopal jetiko. V bolnišnici je hiral skoraj eno leto. Počivaj v tuji zemlji sladko, da se snidemo kedaj nad zvezdami!

— **Stefan Robar.** Od S. v. J. e r n e j a pri Lo-
čah se nam piše: Nemila smrt je pobrala v cvetu le-
pe mladosti 20 let starega pridnega mladeniča Stef.
Robar iz Petelinjeka. Vojskoval se je na severnem
bojišču v Galiciji, kjer je bil od sovražne krogle te-
žko ranjen. Umrli je v bolnišnici v Loszoncu na Ogr-
skem dne 28. febr. 1915. Stefan je bil vzgleden mla-
denič, izvrsten cerkveni pevec ter odločen slovenski
narodnjak. Vse ga je spoštovalo in rado imelo. Dob-
ri oče mu je umrl dne 8. febr. 1911, skrbna mati pa
dne 18. nov. 1909 in njegov starejši brat, visokošolec
France Robar, dne 25. aprila 1908. Stefanu naj bo-
de tuja zemlja lahka in blagim umrlim sveti večna luč!
— Njegov brat Ivan Robar, sedaj stražmojster pri
dragoncih, se nahaja že čez 18 mesecev na bojnem po-
lju ter se srečno in prav junaško vojskuje. Bil je že
najpoprej na srbskem bojišču, potem na črnogorskem
in zadnji čas proti verolomnemu polentarju. Za to je
sedaj vsled hrabrega zadržanja in za posebno vest-
no izpolnjevanje svoje službe odlikovan s srebrnim
zlatnim križcem s krono, na traku hrabrostne sve-
tlinje.

Razne novice.

Prestolonaslednik — podmaršal. Cesar je ime-
noval generalnega majorja nadvojvodo Karla Fran-
ca Jožeta za podmaršala in podadmirala.

Bivši kranjski deželni predsednik baron Win-
kler, vrl Slovenec, je umrl v Gradcu.

Duhovniška vest. Č. g. Bogdan Lendovšek, ka-
plan pri Sv. Martinu na Pohorju, je zavolj bolezni
šel v začasni pokoj ter stanuje pri svojem stricu č.
g. Mihaelu Lendovšek, župniku v Makolah.

* **Skofovsko svarilo.** Ljubljanski škof dr. A. B.
Jeglič piše v letošnjem postnem pastirskem listu: Iz
greha izvira tudi bolezn. Ali nič ne slišite o gr-
dih, gnusnih grehih, ki se kakor črna kuga
razširja o posebnost od časa, ko se je vojska začela?
Ali ne slišite o raznih grehih zoper šesto božjo za-
poved, o grehih preženskih, o grehih Vam do sedaj
še nepoznatih? In ali ne slišite tudi o grdih bole-
znih, ki so posledica teh grehov? Žene, dekleta, ali o
fem nič ne slišite? Ali se te gnusobe niso morda raz-
širile in se širijo po naših vaseh, po naših hišah?
Hudobija, hujša od one v Sodomi in Gomori, kliče k
nebu za maščevanje. O, kaj pa duša, duša odumrjo-
ča, odkupljena s krvjo samega božjega Sina? Kaj
pa po smrti, v večnosti?!

* **General-Hrvat svojim vojakom!** Hrvatski ge-
neral, podmaršal Lipošek, ki je bil dosedaj zapo-
vednik hrvatske 1., zaradi njenega junaštva nazvane
„vražje divizije“, je odšel na drugo mesto. Tem po-
vodom se poslavlja od svoje vojske s pismom, v kate-
rem izraža vso svojo ljubezen do vojakov-sorojakov,
in ki jih je ogled z vsem žarom svojega sreca. Poroča
vojakom tako-le: Premeščen s svojega službenega
mesta, izročam z današnjim dnevom zapovedništvo 42.
domobranske divizije. Gledam na toli častno, tako te-
žko dobo, ki bo ovekovčena na listin slave v zgodovi-
ni, poslavljam se od vas in podajam v duhu vsa-
kemu poedinemu možu njegovo junaško desnico. Hil-
ro smo se razumeli kot sinovi iste rodne
grude in se naučili ceniti medsebojno. Bil sem go-
tov vaše moči in vašega dela, zmaga je bila naša.
Srčna vam hvala za vaše, v vsakem času sijajno ve-
denje! Držite tudi nadalje svoje zastave trdno in vi-
soko v slavo našega sivolasega vladarja in na
čast naše krasne domovine hrvats-
ke! Z Bogom! Bog naj vas spremlja in čuva tudi v
bodoče! Pred grobovi mrtvih junakov se klanjam s
spoštovanjem! Predno jih zapustim, tudi molim ti-
ho za izveličanje njihovih duš. Slava
njim! — Priobčivši to poslovljno pismo, je zapoved-
nik 27. polka zaklical med drugim svojim hrvatskim
junakom: Bil je naš, čutil je z nami in bil je gene-
ral, kakor si ga želi vsak pripadnik našega dičnega
27. polka. — Odlični, visoko stoječi možje, ki so si
sami pridobili neizmernih zaslug za domovino, piše-
jo priznanje, čast in slavo južnim Slovanom naše mo-
narhije, pridobljeno s srčno krvjo in največjimi žrt-
vami! To so naša dokazila, pred katerimi mora po-
tihtiti vsak poizkus sumničnega in zlohotnega podli-
kanja. To so dokazila za našo pravico, da živimo e-
nakovredni in enakopostovani poleg drugih nara-
dov. Podčrtujemo, da ima hrvatsko domobranstvo hr-
vatski službeni jezik!

* **Gospoda postane kmet.** Cena zemljišč se je v
zadnjem času prav naglo povzdignila. Kmetje so sa-
mi spoznali, kaj da rodovitna zemlja, če se pravilno
obdeluje. Ako dobimo v dveh letih za pridelke več,
kakor se je poprej za last plačevalo, mora tudi njiva
ali travnik imeti večjo vrednost, kakor se je prej za-
njo plačevalo. Tako so postali kmetje po lastnem pre-
udarku zelo previdni pri prodaji sveta. — Opazili
smo tudi, da so nekateri uradniki in trgovci, ki lani
še za denar niso mogli dobiti moke ali žita, kar nji-
ve nakurili, da bi sami pridelovali pšenico (za dru-
go žito jim ni veliko), krompir in nekaj fižola. — To
prizadevanje je vse hvale vredno. Ko bodo ti gospo-
dje sami skusili, koliko mora kmet trpeti, preden so
pridelki spravljani, bodo o kmetu drugače sodili. Na
ta način bi se prav lahko zblizala kmet in meščan,
in pustila drug drugemu živeti. Še celo častniki so
baje naročili nakup zemlje. Iz Amerike pa stalno do-

hajajo poročila, naj se veliko zemlje nakupi za one,
ki mislijo jo vojski domov priti.

* **Pozor živinorejci!** Vest o rekviziciji živine,
ki smo jo dobili iz zanesljivega vira ter smo jo pri-
občili v zadnji številki „Slovenskega Gospodarja“, so
ne deželi mnogi krijo tolmačili. Ljudje, ki navadno
druga ne znajo, nego da Bogu čas kradejo in se ži-
vijo od dela drugih, so razširili govorico, da se bo
živino s silo odjemalo, da bo cena določena pod 2 K
za 1 kg žive teže itd. To so vesti, ki temeljijo ena
kot druga vse na lažeh. Izkoriščevalci kmečkega lju-
dstva bi zopet radi prišli do neopravičljivega dobič-
ka. Ti ljudje namreč nagovarjajo živinorejce, naj se-
daj poprodajo svojo odvisno živino. In na te laži-go-
vorice in limanice brezvestnih ljudi je že mnogi na-
sedel. Kot odkriti prijatelji našega kmečkega ljudstva
opozarjamo, da se naj ne da nihče splašiti. Rekviri-
ralo se bo v slučaju nujne potrebe in je za sedaj za
to določeno za celo Štajersko samo 10.000 glav gove-
je živine, tako da bo na vsako občino prišlo le prav
malenkostno število živine za rekvizicijo. In vojaška
oblast bo plačala, če ne boljše, pa vsaj tako do-
bro kot vsak drugi kupec. Torej, ne dajte se
plašiti! Kdor pa vedoma širi neresnične vesti, se
ga naj kratkoma naznani oblasti.

* **Najvišje cene za kmečke pridelke.** Poljedel-
sko ministrstvo je na podlagi opetovanih pritožb opo-
zorilo ministrstvo notranjih zadev, da mnoga okrajna
politična oblastva nastavljajo za celo vrsto kmečkih
pridelkov (n. pr. za mleko, surovo maslo, smetano in
jajca itd.) najvišje cene, ki ne odgovarjajo prideloval-
nim stroškom in težavam, ki jih morejo prestati pol-
jedelci glede dragine, pomanjkanja delavskih moči
itd. Tako nepravilno postopanje je samo nepotrebno
pritiskanje kmečkega prebivalstva ter ob enem izpo-
stavlja v nevarnost nemoteno preskrbovanje z živil-
ni, ker mnogi potem radi preniknih cen pridelovanje do-
tičnih živil opustijo, posebno če je nastavljena naj-
višja cena nižja kot so pridelovalni stroški. Ministr-
stvo je okrajnim glavarstvom na Češkem naročilo, da
naj dosedanje najvišje cene posameznih kmečkih pri-
delkov natančno preiščejo in k takim razpravam pri-
tegnejo kmečke strokovnjake. Ako se pokaže, da so
cene za posamezne pridelke z ozirom na visoke pri-
delovalne stroške prenizke, se morajo cene temu pri-
merno zvišati. — Menda bo taka odredba stopila tu-
di v naših krajih kmalu v veljavo.

* **Plazovi in odpis davka.** Ob zadnjem deževju je
vsled plazov zdrknilo v nižine mnogo vinogradov, sa-
donosnikov, gozdov in drugih delov rodovitne zemlje.
Kjer je plaz napravil veliko škodo, je treba poprositi
davčno oblast, da se odpise davek. Pri občini moraš
naznani šteto parcelo, ki je po plaz poškodovana
in približno navesti, koliko marij splaženi del parcele.
Občina naj to naznani pošte okrajnemu glavarstvu
(davčni oddelek). Če ne pride rešitve, podrečaj!

* **Zivinski in svinjski sejmi v Mariboru zo-
pet dovoljeni.** Štajersko cesarsko namestništvo raz-
glašja, da so živinski in svinjski sejmi v Mariboru
zopet dovoljeni, toda z omejitvijo, da se sme prignati
na mariborsko sejmišče samo klavna živina in klav-
ne svinje in sicer samo iz mariborskega sodnega o-
krajja. Dotičnemu živinskemu potnemu listu mora biti
tudi pridano dovolilo, da je na sejm prignana žival
namenjena za klavnico. Za sedaj je še pa prepoveda-
no prignati na mariborsko sejmišče plemensko živino
kakor tudi plemenske svinje.

* **Pogrešajo se:** Alojzij Došk o, lovec 8. polj-
skega lovškega bataljona, 18. maršstotnija, ki se bo-
juje na italijanski bojni fronti, že več mesecev ni dal
od sebe nobenega glasu. Katerega njegovih tovarišev je
o njem kaj znanega. Naj blagovoli sporočiti njegove-
mu očetu Simonu Doško, posestniku v Kamnici pri
Mariboru. — Alojzij Bela, doma od Sv. Urbana pri
Ptuj, služil pri pešpolku štev. 95. 6. stotnija. Šel je
na bojno polje dne 18. marca 1915. Bojeval se je na
Ruskem. Dne 6. julija 1915 so stariši prejeli od nje-
ga zadnjo dopisnico. Odgovor se prosi na naslov:
Jakob Bela na Strmen štev. 2, pošta Sv. Urban pri
Ptuj. — Martin Brumen od 26. domobranskega
pešpolka, 4. stotnija, vojna pošta štev. 48, je bil dne
10. febr. 1916 močno ranjen od sovražne italijanske
granate, kakor so sporočili njegovi tovariši. Ker pa
še do zdaj ni dal nobenega glasu od sebe, se prosi,
ako bi mogoče kdo znal, v kateri bolnišnici se sedaj
nahaja. Odgovor ženi Katarini Brumen v Stročji va-
si, pošta Ljutomer. — Peter Germa d n i k, posest-
nik v Teru štev. 12, občina Ljubno v Savinjski dol.,
od deželnoobrambovskega pešpolka štev. 26. 3. stotni-
ja, 1. voj. vojna pošta štev. 48, se pogreša že od 14.
nov. 1914. Njegovi tovariši se prosijo, da bi o pogre-
šanem vojaku njegovi ženi Uršuli Germa d n i k, pose-
stnica v Teru štev. 12, pošta Ksaveri v Savinjski dol-
lini, naznanili, ako je kateremu kaj znano. Vsi stro-
ški se točno povrnejo.

* **Črnovojniška dolžnost čez 50. leto.** Mnogi
črnovojniški, ki so že dosegli 50. leto ali so stari celo
več kot 50 let, so mnenja, da se jim godi krivica, a-
ko se jih po dokončanem 50. letu ne odpusti. Ministr-
stvo za deželno obrambo je nedavno izdalo odlok, v
katerem pravi, da črnovojniška dolžnost s 50. letom
ne ugasne, ampak mora dotični črnovojnik služiti še
naprej. Sele po končani vojski bo črnovojniška dol-
žnost za moštvo, ki je prekoračilo 50. leto, ugasnila.

* **„Slovenski Gospodar“ me tolaži.** Franc Jam-
berovič, doma iz Središča, nam piše iz Galicije, da
mu je naš list v daljni tujini med samimi tujci naj-
dragocenejši spomin na domovino, na mili materni

slovenski jezik. Stariši, sestre, znanci in prijatelji,
naročajte za uboge vojake „Slovenskega Gospodar-
ja.“ List se je med našim vojaštvom tako priljubil,
da bi gotovo moral bridko občutiti krepko slovensko
pest vsak, ki bi le besedico-zbadljivko zinil čezenj.
Peždrav v domovino!

* **Kot mrtve pokopan, a zopet živ.** Prekmurske
„Novine“ poročajo: V Nagyvaradi je ležal brez zave-
sti težko ranjen vojak. Ko je prišel k zavesti, je pa
s strahom opazil, da leži poleg njega težko ranjen ti-
sti, katerega je on že kot mrtvega zakopal. Strežniku
je rekel nato: Tega sem jaz že zakopal. Ogovorjeni
je mislil, da govori ranjenec v zmedi in ni nič odgovo-
ril. Za nekaj dni pa ranjenec ni mogel več strpeti in
je vprašal soseda: „Pajdaš, ali nisem jaz tebe poko-
pal?“ — „Si me.“ — „Kako pa si potem sem prišel?“
— „Ko si me pokopal, sem od mrzle zemlje zopet oži-
vel. Na meni je bilo le malo prsti in skozi zemeljsko
plast sem porinil roko in sem ž njo migal. Od slabo-
sti sem nato zopet omagal. Sanitejci so me nato opa-
zili in tako sem bil rešen groba.“

* **Izdaja novih 10- in 20kronskih bankovcev.**
Iz Dunaja se poroča, da bo izdala avstro-ogrška ban-
ka nove 10- in 20kronske bankovce. Novi bankovec
bodo prišli v promet mesca julija t. l.

Dopisi.

* **Maribor.** V baziliki Matere Milosti v Mari-
boru se bodo v času od 27. do 31. marca vršile duho-
vne vaje za tretjerednike.

* **Maribor.** Prihodnja izdaja krušnih kart za
mesto bo v soboto, dne 1. aprila, predpoldne med 9.
in 12. uro in sicer za dobo dveh tednov. Predložiti se
mora hišni seznam štev. II (zelen). Kdor torej ni po-
treboval pri prvi izdaji dne 19. marca sladkornih
kart in ima sedaj doma bel hišni seznam (št. I), mora
ta seznam pri komisiji vsaj do petka, dne 24. t.
m., zamenjati za zelenega, ker se bo dne 1. aprila le
samo z zelenim seznamom dobilo karte za moko in
kruh ter za sladkor. — Prihodnja razdeljevanja kru-
šnih kart so se določila za sledeče dni: dne 15. ap-
rila za 54., 55., 56. in 57. teden. Sladkorne karte se
bodo tudi ta dan delile, a samo za dva (5. in 6.) te-
dna. Predložiti se mora beli hišni seznam. Dne 13.
maja se bodo krušne karte delile za 58., 59., 60. in
61. teden, sladkorne pa za 9., 10., 11. in 12. teden.
Dne 13. maja se mora zopet predložiti zeleni se-
znam (št. II.). V tem redu se bo vršilo izdajanje kru-
šnih in sladkornih kart vsako 4. soboto predpoldne,
med 9. in 11. uro. — Kdor še dosedaj ni rabil slad-
kornih kart, a jih bo pri prihodnjih izdajah kart za-
hteval, naj tekom tega tedna med 9. in 11. uro pred-
poldne pri komisiji na Stolnem trgu odda izpolnjene
tiskovine, na podlagi katerih se mu bodo potem izro-
čile sladkorne karte.

* **Maribor.** Cesarska namestnija je odredila, da
trgovci v času od 19. marca do 15. aprila za prebi-
valstvo v Celju, Mariboru, v Ptuj in v Gradcu ne
smejo prodajati več sladkorja kot ¼ kg za eno osebo
za en teden. Torej se ne sme za vse karte ob enem
nakupiti sladkorja. Ta odredba je izdana za to, ker
bo sedaj prve tedne malo sladkorja v prometu in bi
nekateri (revnejše) stranke ne mogle dobiti sproti
sladkorja, ker bi si ga druge poprej v velikem na-
kupile.

* **Jarenina.** Dne 11. t. m. smo spremili k več-
nemu počitku pridno in bogaboječo Marijino družbe-
nico Terezijo Herič. Dolgotrajna bolezen, kostna jeti-
ka, ji je pretrgala nit življenja. Rajna Trezika je bi-
la romarica; povsod se je udeležila božje poti, kakor
v Lurdu, v Rim in v vsa druga Marijina svetišča. A
bila je tudi velika dobrotnica hiše božje, Pogreba se
je udeležila množica domačinov in tudi iz sosednjih
župnij. Pri odprtem grobu ji je č. g. župnik iz St. I-
lja govoril ganljivo slovo, slavil je njeno krepstno
življenje z besedami: Rajna Trezika je prejela dvoj-
no krono, krono devišstva in krono mučenštva. Na to
so pevec zapeli žalostinko, N. p. v m.!

* **St. Lenart v Slov. goricah.** Dne 4. marca
smo spremili k zadnjemu počitku občespotovanega
Janeza Kurnik. Rajni, 83letni starček — Radeckyjev
veteran — se je rodil leta 1833 pri Mariji Snežni na
Velki. Že v nežnih letih mu je godba bila njegovo
največje veselje. Udeležil se je vojske leta 1859 in je
bil tudi pri odločilni bitki pri Solterinu navzoč. Leta
1862 je postal skrben gospodar, zvest mož svoje že-
ne, ter pravi oče svojim peterim otrokom. Rajni je so-
deloval pri približno 50 primicijah. Naj v miru po-
čiva!

* **Sv. Ana na Krembergu.** Dne 4. marca smo
spremljali k zadnjemu počitku 84 let starega fanta,
v družbi 4 duhovnikov in obilo ljudstva, Janeza Fo-
lič, p. d. Cegnarja. Rajni je bil dolga leta cerkveni
ključar, velik dobrotnik cerkve in ubogih. Dolgotraj-
na bolezen, med katero je bil večkrat previden s sv.
zakramenti, mu slednjič pretrga nit mukopolnega ži-
vljenja. — Dne 14. marca pa smo zagrebli v hladen
grob dobrosrčno mater, 49 let staro Antonijo Geisler,
posestnico iz Ledineka. Bila je v nedeljo pri rani
službi božji, prejela sv. zakramente, na potu domov
pa jo okoli 300 korakov od domače hiše zadene kap,
in ugasnila je njena luč zemeljskega življenja. Ker
je prej v življenju vsaj enkrat vsaki mesec prejela
svojega Odrešenika, zato tudi On ni dopustil, da bi
brez Njega umrla. N. v m. p. — Iz ruskega uletni-
štva se je oglasil po preteku 10 mesecev Henrik Kne-
tič. Biva v jekaterinoslavski guberniji in se mu, ka-